

Sygn. akt I ACa 632/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Adam Jewgraf
Sędziowie:	SSA Elżbieta Lipińska (spr.) SSA Dariusz Kłodnicki
Protokolant:	Marta Perucka

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej we W.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 15 marca 2013 r. sygn. akt I C 1798/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank SA z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w W. kwoty 5.640.366,42 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z przepisami. W trakcie trwania procesu w związku z przejściem spółki zmieniła się nazwa powoda: na Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej reprezentowanej przez Prokuratorię Generalną kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących istotnych ustaleniach faktycznych:

Powód jako wierzyciel spółki (...) LTD Sp. z o.o. w upadłości był uczestnikiem postępowania upadłościowego wyżej wskazanej spółki. Pismem z dnia 25 listopada 2005 r. (...) Bank SA z siedzibą w W. dokonał zgłoszenia w postępowaniu upadłościowym toczącym się pod sygnaturą akt VI GU 87/04 (które ostatecznie prowadzone było pod sygnaturą akt

VI Gup 16/05) wierzytelności wobec (...) LTD Sp. z o.o. z siedzibą w S. w łącznej wysokości 16.149.886,67 zł z tytułu poręczenia wekslowego weksla własnego W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Biuro Handlowo Usługowe (...) z siedzibą (...)-(...) Z. S. 1A, wystawionego na zabezpieczenie roszczeń (...) Banku SA z tytułu zawartej w dniu 21 sierpnia 2002 r. Umowy Restrukturyzacyjnej dotyczącej Umowy faktoringu z poręczeniem z dnia 20 maja 1999 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 11 kwietnia 2003 r. oraz aneksem z dnia 16 lipca 2003 r. W zgłoszeniu powyższym (...) Bank SA wskazał, iż zabezpieczenie rzeczowe zgłaszanej wierzytelności stanowią:

- zastaw rejestrowy na linii technologicznej do produkcji pasz kondycjonowanych, natłuszczanych granulowanych dla wszystkich zwierząt hodowlanych - wpis w Rejestrze Zastawów pod pozycją (...);

- zastaw rejestrowy na linii technologicznej ekologicznego przechowania zbóż - wpis w Rejestrze Zastawów pod pozycją 932566, hipoteka na nieruchomości stanowiącej własność upadłego (...) LTD Sp. z o.o., położonej w B., gmina G. oraz M., gmina G., dla której Sąd Rejonowy w N. prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...).

Podstawa i istnienie zgłoszonej wierzytelności zostały udokumentowane tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 13 grudnia 2004 r., któremu Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 10.02.2005 r. nadał klauzulę wykonalności.

Zgłoszona wierzytelność została uznana i ujęta w całości, tj. w kwocie 16.149.886,67 zł, na liście wierzytelności w postępowaniu upadłościowym (...) LTD Sp. z o.o. z/s w S. pod pozycją nr 6 w kategorii 3 jako wierzytelność zgłoszona lub ujęta z urzędu, nieobjęta postępowaniem zgodnie z art. 236 § 2 pun. Lista wierzytelności nie zawiera w żadnej z rubryk żadnej adnotacji, że nadzorca sądowy/syndyk zaprzeczył w całości lub części oświadczeniom wierzyciela, jak również żądaniom wyrażonym w zgłoszeniu wierzytelności.

Po dniu zatwierdzenia listy wierzytelności w zakresie uznania przedmiotowej wierzytelności (...) Banku SA Sędzia Komisarz nie wydał w trybie przepisów pun żadnego postanowienia co do zmian na liście wierzytelności odnośnie uznanej wierzytelności powoda.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w W. VI Wydział Gospodarczy z dnia 30 maja 2007 r. ustanowiono radę wierzycieli (...) Ltd. Spółki z o.o. i powołano jej członków, w tym m.in. (...) Bank SA z/s w W..

Na podstawie oddzielnego planu podziału (...) Sp. z o.o. w związku z uprawnieniem powoda wynikającym z przysługującego powodowi innego tytułu prawnego (hipoteki ustanowionej na prawie własności nieruchomości upadłego (...) LTD Sp. z o.o., położonej w B., gmina G. oraz M., gmina G., która to hipoteka, podobnie jak i weksel, zabezpieczała spłatę należności (...) Banku SA z tytułu umowy restrukturyzacyjnej) powód otrzymał kwotę 3.444.000 zł.

Wierzytelność powoda (w części niezaspokojonej w oddzielnym planie podziału) nie została uwzględniona w sporządzonym następnie częściowym planie podziału ani też w ostatecznym planie podziału funduszy masy upadłości (...) LTD Sp. z o.o.

Pismem z dnia 2 listopada 2009 r. (...) Bank SA wniósł zarzuty przeciwko częściowemu planowi podziału funduszy masy upadłości (...) LTD Sp. z o.o. w upadłości sporządzonemu przez Syndyka Masy Upadłości T. K. w zakresie pominięcia go jako wierzyciela uprawnionego do uczestniczenia w przedmiotowym częściowym planie podziału oraz przyznania pozostałym wierzycielom wskazanym w częściowym planie podziału zawyżonych kwot. Powód wniósł o dokonanie stosownej zmiany przedmiotowego planu podziału, w następstwie czego jako uprawnionemu wierzycielowi przyznane mu zostaną stosowne kwoty na zaspokojenie jego wierzytelności, a pozostałym wierzycielom w kategorii 3, wskazanym w częściowym planie podziału w załączniku nr 1 stanowiącym integralną część wniosku Syndyka Masy Upadłości o złożenie częściowego planu podziału, zostaną one stosownie pomniejszone.

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2010 r. Sędzia Komisarz oddalił zarzuty powoda, wskazując że wierzytelność banku wobec (...) Ltd. Sp. z o.o. we W. jest wierzytelnością rzeczową wynikającą z poręczenia zabezpieczonego hipoteką

na nieruchomościach stanowiących własność (...) Ltd., położonych w B. oraz M.. Zdaniem Sędziego Komisarza upadły jest dłużnikiem hipotecznym, a wierzyciel nie ma żadnych uprawnień do udziału w ogólnych funduszach masy upadłości.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w W. Wydział VI Gospodarczy z dnia 13 kwietnia 2010 r. zażalenie na to postanowienie zostało oddalone. W uzasadnieniu wskazano, że poręczenie wekslowe zostało dokonane nie przez upadłego (spółkę z o.o.) ale przez osobę fizyczną (...). Sąd podzielił równocześnie pogląd Sędziego Komisarza, że poręczenie wekslowe wierzytelności zabezpieczonej rzeczowo na majątku upadłego dokonane przez inną osobę niż upadły nie może stanowić podstawy uznania, że poprzez tę czynność wierzyciel uzyskał w stosunku do upadłego także status wierzyciela osobistego.

3 sierpnia 2010 r. (...) Bank SA wniósł zarzuty przeciwko ostatecznemu planowi podziału funduszy masy upadłości (...) LTD Sp. z o.o. w upadłości sporządzonemu przez Syndyka Masy Upadłości T. K. w zakresie pominięcia go jako wierzyciela uprawnionego do uczestniczenia w przedmiotowym ostatecznym planie podziału oraz w związku z tym przyznania pozostałym wierzycielom wskazanym w ostatecznym planie podziału zawyżonych kwot. Strona powodowa wniosła o dokonanie stosownej zmiany przedmiotowego planu podziału, w następstwie czego jako uprawnionemu wierzycielowi przyznane jej zostaną stosowne kwoty na zaspokojenie wierzytelności, a pozostałym wierzycielom kategorii 3 i kategorii 4, wskazanym w ostatecznym planie stanowiącym integralną część wniosku Syndyka Masy Upadłości o złożenie ostatecznego planu podziału, zostaną stosownie pomniejszone w ten sposób, że z kwoty 9.387.290,35 zł powód winien otrzymać zgodnie z treścią art. 344 Ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze kwotę 5.640.366,42 zł, zaś pozostałe wymienione w ostatecznym planie podziału masy upadłości wierzytelności winny zostać zaspokojone stosunkowo do wysokości każdej z nich.

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2010 r. Sędzia Komisarz oddalił zarzuty. W uzasadnieniu wskazał, iż poręczenie wekslowe, na które powołuje się wierzyciel, zostało złożone przez W. D. i to on pozostaje dłużnikiem osobistym wierzyciela, a co za tym idzie odpowiada całym swym majątkiem za zobowiązania wynikające z tego poręczenia. Jednocześnie Sędzia Komisarz wskazał, iż wierzyciel – (...) Bank – zostanie zaspokojony w części niepokrytej z sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości upadłego z funduszy masy upadłości dłużnika osobistego, tj. W. D., gdzie zgłosił swoją wierzytelność.

Na powyższe postanowienie strona powodowa złożyła zażalenie, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego w W. VI Wydział Gospodarczy z dnia 22 grudnia 2010 r. Sąd argumentował powyższe rozstrzygnięcie w ten sposób, że wierzyciel nie powołał się na żadne nowe okoliczności, a jego stanowisko w sprawie jest w istocie kwestionowaniem rozstrzygnięcia Sądu w sprawie VI GUz 3/10, co należy uznać za niedopuszczalne.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2011 r. Sądu Rejonowego w W. VI Wydział Gospodarczy stwierdzono ukończenie postępowania upadłościowego (...) Ltd. Spółka z o.o. we W..

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie tego Sądu spełniona została przesłanka w postaci dopuszczalności dochodzenia odszkodowania.

Zdaniem Sądu powód, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi dowodowemu wynikającemu z treści przepisu art. 6 k.c., nie zdołał wykazać, że orzeczenia wydane przez Sąd Rejonowy w W. dotknięte są kwalifikowanymi wadami uzasadniającymi odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala wg niego przyjąć, że w toku postępowania upadłościowego doszło do wydania orzeczeń niezgodnych z prawem. W świetle dowodów nieuzasadnione są twierdzenia powoda, jakoby prawomocna lista wierzytelności dawała podstawy do przyjęcia, że powód winien jako wierzyciel uczestniczyć w planie podziału funduszy masy. Z listy tej – wbrew stanowisku powoda – nie wynika, że Syndyk uznał wierzytelność w kategorii III, a jedynie, iż wierzyciel zgłosił wierzytelność w tej kategorii (nie ma przy tym również żadnego znaczenia treść otrzymanego przez wierzyciela wyciągu). W konsekwencji – skoro faktu uznania wierzytelności w kategorii III nie da się wyprowadzić wprost z zapisów zawartych na liście, to rzeczą powoda było wykazanie tej okoliczności, czyli faktu, że wierzytelność jego ma charakter osobisty i zgodnie z listą zaspokojenie wierzyciela winno nastąpić według kategorii

III. W ocenie Sądu I instancji wierzyciel wykazał bierność i nie przedstawił żadnych dokumentów na wykazanie powyższego ani w postępowaniu upadłościowym ani w niniejszym postępowaniu. Nie wykazując wierzytelności wobec upadłego, tym samym nie wykazał szkody. Powód w toku postępowania odszkodowawczego powoływał się jedynie na bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności.

Zdaniem Sądu I instancji, skoro upadły został uznany wyłącznie za dłużnika hipotecznego, to zaspokojenie wierzytelności mogło być dokonane tylko z sum uzyskanych ze sprzedaży rzeczy i praw obciążonych rzeczowo. Tym samym niezaspokojona część nie ulega zaspokojeniu z ogólnych funduszy masy upadłości (art. 340 pun), a więc nie mogła być uwzględniona w częściowym czy ostatecznym planie ich podziału. Nawet jednak gdyby przyjąć, że wierzytelność powoda została w jakimś zakresie błędnie ustalona na liście wierzytelności, a w konsekwencji Sąd Rejonowy w W. usankcjonował ów błąd, oddalając zażalenia na postanowienia Sędziego Komisarza oddalające zarzuty przeciwko częściowemu i ostatecznemu planowi podziału, to i tak brak podstaw do uwzględnienia żądania odszkodowawczego powoda. Prawdopodobnie sporządzenia planu (częściowego czy ostatecznego) należy zdaniem Sądu I instancji oceniać przez pryzmat prawomocnej listy wierzytelności. Powód nie skorzystał z przysługujących mu środków prawnych – listy tej nie zaskarżył, nie wnioskował o jej wykładnię, a więc uznać należy, że nie dopatrzył się w jej treści żadnych sprzeczności czy niejasności.

Sąd I instancji wskazał również, że ocena prawna charakteru wierzytelności powoda odmienna od tej, jaką przyjmował powód, nie przesądza o bezprawności działań tego sądu (niezgodności orzeczenia z prawem).

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła strona powodowa. Strona skarżąca rozstrzygnięciu Sądu I instancji zarzuciła:

1. naruszenie art. 424^(1b) kpc przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wydane w postępowaniu upadłościowym (...) LTD Sp. z o.o. prawomocne postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 kwietnia 2010 r. i 22 grudnia 2010 r., oddalające zażalenia powoda na postanowienia sędziego komisarza w przedmiocie oddalenia zarzutów powoda odnoszących się do częściowego oraz ostatecznego planu podziału masy upadłości (dalej „postanowienia”), nie są orzeczeniami niezgodnymi z prawem w rozumieniu wyżej powołanego przepisu, a przez to nie stanowią przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, podczas gdy stan faktyczny i prawny sprawy potwierdza, iż postanowienia zostały wydane z ewidentnym naruszeniem przepisów prawa;

2. naruszenie art. 6 kc przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał, iż postanowienia dotknięte są kwalifikowanymi wadami uzasadniającymi odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego, podczas gdy stan faktyczny i prawny sprawy potwierdza, że zostały wydane z ewidentnym naruszeniem przepisów prawa oraz że powód nie wykazał w sposób należyty, że w związku z wydaniem postanowień poniósł rzeczywistą szkodę majątkową, podczas gdy na okoliczność poniesienia szkody w wysokości dochodzonej pozwem powołał i przedstawił stosowne dowody;

3. naruszenie art. 340 pun przez jego niezastosowanie w związku z przyjęciem, iż powód nie wykazał, że jego wierzytelność miała charakter osobisty i powinna być zaspokojona w kategorii III w kwocie, w jakiej nie została zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia (z nieruchomości obciążonej na rzecz powoda hipoteką), podczas gdy stan faktyczny sprawy wskazuje na to, że uznana na liście wierzytelności wierzytelność osobista powoda zaspokojona jedynie w części z przedmiotu zabezpieczenia winna być zaspokojona również ze środków ujętych tak w częściowym, jak i ostatecznym planie podziału funduszy masy upadłości, na podstawie właściwie zastosowanego art. 340 pun;

4. naruszenie art. 417¹ § 2 kc (powód ma przy tym świadomość, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku powołał przepis art. 417¹ § 1 kc, przy czym w ocenie powoda to właśnie art. 417¹ § 2 kc jest podstawą normatywną jego roszczenia) poprzez jego niezastosowanie lub niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie występują okoliczności skutkujące odpowiedzialnością pozwanego, podczas gdy w toku procesu powód okoliczności te wykazał;

5. naruszenie przepisów prawa procesowego (w tym art. 233 kpc) prowadzące do sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że nie zostało udowodnione, iż wiarytelność powoda zgłoszona w postępowaniu upadłościowym miała charakter osobisty i została uznana na liście wiarytelności w kategorii III, podczas gdy w ustaleniach stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał wyżej wymienione okoliczności za ustalone;

6. naruszenie przepisów prawa procesowego (w tym art. 233, 244 i art. 252 kpc) oraz art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe przez: brak rozważenia przez Sąd Okręgowy w sposób bezstronny i wszechstronny całości zebranego materiału dowodowego, błędną ocenę znaczenia procesowego znajdującego się w aktach sprawy tytułu wykonawczego potwierdzającego wiarytelność powoda wobec (...) Ltd sp. z o.o., brak uwzględnienia przy orzekaniu załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg banku z dnia 2 sierpnia 2012 r. (dalej „wyciąg”), który stosownie do art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe ma moc prawną dokumentu urzędowego i przyjęcie, że nie zostało przez powoda udowodnione istnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, a w szczególności istnienie i wysokość szkody powoda, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy (w tym wyciąg) w sposób dostateczny uzasadnia żądanie pozwu, a w szczególności dowodzi istnienia szkody powoda i jej wysokości – mimo że strona przeciwna nie zaprzeczała ani prawdziwości mocy dowodowej tego dokumentu (wyciągu) ani nie udowodniła, że oświadczenie zawarte w tym dokumencie jest niezgodne z prawdą;

7. naruszenie przepisów prawa procesowego (w szczególności art. 328 § 2 kpc) poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku i brak wskazania, dlaczego Sąd Okręgowy pominął powołany przez powoda dowód w postaci wyciągu z ksiąg banku z dnia 2 sierpnia 2012 r., podczas gdy dowód ten jest w sprawie bardzo istotny, gdyż wykazuje istnienie szkody powoda.

W oparciu o powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Strona powodowa wniosła ponadto o zasądzenie kosztów postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz (Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa) kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Dodatkowo strona pozwana wniosła o zobowiązanie powoda do przedstawienia:

- weksla własnego wystawionego przez W. D. wraz z poręczeniem,
- umowy restrukturyzacyjnej dotyczącej umowy faktoringu z poręczeniem z dnia 20 maja 1999 r., zmienionej aneksem nr (...) z dnia 11 kwietnia 2003 oraz aneksem nr (...) z dnia 16 lipca 2003 r.,
- oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji - stanowiących podstawę wystawienia przez (...) Bank SA w W. bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 12 grudnia 2004 r. przeciwko (...) Ltd. sp. z o.o. z/s w S..

Strona pozwana zasugerowała tut. Sądowi rozważenie zwrócenia się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym: czy art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz.U.2012.1376, ze zm.) w związku z art. 244 i 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego (Dz.U.1964.43.296 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w zakresie, w jakim odnoszą się do osób, które nie były stronami stosunków prawnych wynikających z czynności bankowych lub ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń, a które zaprzeczają treści tych praw i obowiązków lub zabezpieczeń, jest zgodny z art. 2, 32 ust. 1 i 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Za podstawę rozpoznania apelacji przyjęto stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy, bowiem znajdował on pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a przy tym nie był w przeważającej części kwestionowany przez stronę powodową – także w apelacji. We fragmencie kwestionowanym powód zarzucał, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż wierzytelność powoda zgłoszona w postępowaniu upadłościowym nie miała charakteru osobistego i nie została uznana na liście wierzytelności w kategorii III, podczas gdy w ustaleniach stanu faktycznego ten sam Sąd uznał wyżej wymienione okoliczności za ustalone. Okoliczność ta, tzn. wskazane ustalenie Sądu Okręgowego, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie, albowiem lista wierzytelności nie wskazuje charakteru zgłoszonej wierzytelności, tzn. nie precyzuje czy jest to wierzytelność rzeczowa czy osobista (vide: lista – k. 100-108 akt VI Gup 16/05). Taki wymóg nie wynika zresztą z art. 245 pun. Niezależnie od tego należy wspomnieć, że powód zgłosił swoją wierzytelność jako wierzytelność rzeczową (k. 27-29), a także nigdy listy tej nie zaskarżył.

Strona pozwana kwestionowała ocenę materiału dowodowego i zarzucała naruszenie art. 233, 244, 252 i art. 328 § 2 kpc. Zarzutami tymi należało się zająć w pierwszej kolejności, bowiem dla oceny trafności zarzutów odnoszących się do wskazywanych przez skarżącego naruszeń prawa materialnego miarodajnym jest stan sprawy, który legł u podstaw wydania skarżonego wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7.03.1997 r., II CKN 18/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 112). Dopiero zaś po ustaleniu, czy postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, a następnie, czy dokonana ocena dowodów nie narusza reguł zawartych w normie art. 233 § 1 k.p.c., możliwe jest wiążące odniesienie się do zarzutów dotyczących niewłaściwego zastosowania prawa materialnego.

Jako pierwszy rozważenia wymagał zarzut dotyczący naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c., tj. kwestionowanie przez powódkę prawidłowości sporządzonego przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Ugruntowane orzecznictwo sądów w tej mierze stoi na stanowisku, że obraza powołanego przepisu może zachodzić jedynie wówczas, gdy uzasadnienie skarżonego wyroku, nie posiadając wszystkich koniecznych elementów wskazanych w tym unormowaniu lub zawierając oczywiste braki w tym zakresie, uniemożliwia dokonanie kontroli apelacyjnej (por. wyroki SN z 09.03.2006 r., I CSK 147/05, LEX nr 190753, z dnia 17.03.2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971, z dnia 22.05.2003 r., II CKN 121/01, LEX nr 137611). Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi, a uzasadnienie wyroku, szczegółowe i odzwierciedlające przebieg postępowania dowodowego, a także kolejne fazy jego oceny przez sąd orzekający, nie narusza art. 328 § 2 kpc.

Także przepis art. 233 § 1 k.p.c. nie został naruszony. Przyznaje on Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami wiedzy, bądź z doświadczeniem życiowym. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi bowiem jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Sprzeczność ta występuje zatem w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika co innego, niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy Sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy Sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że Sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności. Również takiego zarzutu nie można postawić Sądowi I instancji, którego ocena jawi się jako logiczna, spójna i niesprzeczna z zebranych materiałem dowodowym nie pozwalając na sformułowanie zarzutu dowolności.

Zarzuty naruszenia art. 244 i 252 kpc dotyczą błędnej – zdaniem skarżącego – oceny znaczenia procesowego dokumentu w postaci bankowego tytułu wykonawczego, który ma moc dokumentu urzędowego. Sąd Okręgowy nie kwestionuje takiego charakteru owego dokumentu, wyprowadza jednak z niego inne wnioski, niż skarżący, które to stanowisko należy uznać za trafne, o czym niżej.

Przechodząc do omówienia zarzutów naruszenia prawa materialnego w pierwszej kolejności należy wskazać na bezzasadność zarzutu naruszenia przez sąd orzekający art. 6 kc. Na powódzie spoczywał obowiązek wykazania, że służyła mu wierzytelność względem dłużnika o charakterze osobistym. Jak już wyżej wskazano, nie wykazał jej złożonymi w toku procesu dokumentami. Dowodem charakteru wierzytelności nie może być powoływany bankowy

tytuł wykonawczy, bowiem tytuł ten nie określa charakteru wskazanej w nim wierzytelności. Powód mógł dowodzić charakteru wierzytelności w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym, wskazywała mu stosowne środki do tego zmierzające nawet strona pozwana, jednak nigdy tego nie uczynił, bowiem nie przedłożył weksla własnego wystawionego przez W. D. wraz z poręczeniem, umowy restrukturyzacyjnej dotyczącej umowy faktoringu z poręczeniem ani oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji – stanowiących podstawę wystawienia przez (...) Bank SA w W. bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 12 grudnia 2004 r. przeciwko (...) Ltd. sp. z o.o. z/s w S.. W tym stanie dowodowym ustalenie, że powód nie wykazał twierdzeń co do osobistego charakteru jego wierzytelności, jest w pełni prawidłowe i nie narusza art. 340 p.u. Nie można w związku z tym także przyjąć, że jakiegokolwiek, nawet hipotetycznie nieprawidłowe, orzeczenie Sędziego Komisarza w tym przedmiocie mogło być traktowane jako rażąco błędne. Powód zdecydowanie błędnie ocenia także znaczenie bankowego tytułu wykonawczego, wadliwie interpretując treść art. 95 ust. 1 prawa bankowego. Tytuł ten, nawet zaopatrzony w klauzulę wykonalności, potwierdza jedynie istnienie wierzytelności i jej wysokość, nie zaś – jakby chciał tego powód – jej charakter. Nie można zatem uznać także, aby Sąd Okręgowy naruszył orzeczeniem art. 95 ust. 1 prawa bankowego.

Kwestionowane ustalenie nie ma jednak podstawowego znaczenia w tej sprawie wobec oceny zarzutów naruszenia art. art. 417¹ § 2 k.c. i 424¹ § 1 p.u.

Należy zwrócić uwagę, że, jak się wydaje, Sąd I instancji wskutek oczywistej pomyłki powołuje się w tekście uzasadnienia wyroku na art. 417¹ § 1 k.c., co zarzuca apelujący, jednak z treści uzasadnienia ewidentnie wynika, że ma na myśli § 2 tego przepisu, uznać zatem należało, że on właśnie, obok art. 424¹ § 1 k.p.c. stał się podstawą skarżonego rozstrzygnięcia.

W pierwszym rzędzie należy odnieść się do twierdzeń apelującej, co do naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że w sprawie nie występują okoliczności skutkujące odpowiedzialnością powoda mimo ich wykazania przez pozwanego oraz art. 424^(1b) k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wydane w postępowaniu upadłościowym postanowienie nie są niezgodne z prawem w rozumieniu tego przepisu, a przez to nie stanowią przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Interpretacja pojęcia „orzeczenia niezgodnego z prawem” musi uwzględniać brzmienie art. 424⁽¹⁾ § 2 k.p.c. oraz poglądy doktryny i orzecznictwo, obejmujące jego wykładnię. Trafne w ocenie Sądu Apelacyjnego, jest występujące w orzecznictwie, w tym tut. Sądu, stanowisko, że orzeczenie niezgodne z prawem, w rozumieniu art. 424⁽¹⁾ § 2 k.p.c. w zw. z art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c., to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności), albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Mimo braku wyraźnych podstaw normatywnych, niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Jeżeli zatem sędzia (sąd) nie wykracza poza obszar przyznanej mu swobody, pozostaje w zgodzie z własnym sumieniem i prawidłowo dobiera standardy orzecznicze, to działa w ramach porządku prawnego nawet wtedy, gdy wydane orzeczenie, oceniane a posteriori, jest „obiektywnie” niezgodne z prawem (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22.06.2010 r., IV CNP 95/09, Lex nr 603893, z dnia 7.07.2006 r., CNP 33/06, z dnia 3.12.2010 r., I CNP 16/10, Lex nr 950711, z dnia 23.11.2011 r., IV CNP 14/11, Lex nr 1119544, z dnia 17.05.2006 r., I CNP 14/04, z dnia 7.02.2007 r., III CNP 53/06, i z dnia 21.02.2007 r., I CNP 71/06, niepubl., z dnia 2.12.2010 r., I CNP 4/10, z dnia 9.11.2011 r., II CNP 25/11). Uznawanie za niezgodne z prawem każdego orzeczenia sądowego ocenionego jako wadliwe, niosłoby zagrożenie dla porządku prawnego oraz stabilności obrotu prawnego, nie mówiąc o zagrożeniu swobody sądu w zakresie stosowania prawa i oceny dowodów. Zwrócił na to uwagę także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4.12.2001 r., SK 18/00 (OTK Z.U., nr 8, poz. 256), wskazując że wynikający z wykładni art. 77 ust. 1 Konstytucji stan prawny nie może być rozumiany jako stworzenie podstawy do dochodzenia odszkodowania w wypadku każdego wadliwego orzeczenia sądowego. Co także istotne, Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 27.09.2012 r. (sygn. akt I SK 4/11), orzekł, że „art. 424⁽¹⁾ § 1 k.p.c., rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista,

rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (vide: Z.U. 2012/8A/97 – Dz. U. 2012., poz. 1104 z 5.10.2012 r.). Zarzut ten należało uznać zatem za oczywiście bezzasadny.

Z tych wszystkich przyczyn wyrok należało za trwały, a apelację za bezzasadną i dlatego na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 98 kpc.

bp